

Dawn Eden Goldstein

De kick van kuisheid

Een vervuld leven
zonder uit de kleren te gaan

uitgeverij
Betsaida
's-Hertogenbosch

/ **DE BOOG** *uitgeverij*

Inhoud

Woord vooraf bij de Nederlandse uitgave	9
Woord vooraf door Colleen Carroll Campbell	11
Voorwoord bij de katholieke editie	15
1 Niet weer hetzelfde liedje	19
2 Waarom het makkelijk is je vader en moeder de schuld te geven (en waarom je dat niet moet doen)	31
3 Mijn reis naar huis (naar Rome)	41
4 De eerste breuk doet het meest pijn	51
5 De bedoeling van seks	65
6 Zelfbeheersing zonder gek te worden	79
7 Een uitzonderlijke sensatie worden	91
8 Pijn en extase	103
9 Echt ja zeggen	113
10 Tedere barmhartigheid: weer kwetsbaar durven zijn	125
11 De ongerechtigheid van mijn 'hielen'	135
12 Hoe het begin de afloop bepaalt	147
13 De roep beantwoorden	157
14 Het geschenk van het moment	163
15 Ingetogen leven	173
16 Een netelige kwestie: omgaan met de verleiding	183
17 De geestelijke strijd winnen	193
18 Waarom gedeelde waarden van belang zijn	205

19	Eerst geloven, dan zien	219
20	Hunkeren naar de hemel	233
	Noten	247
	Over de auteur	262

Woord vooraf

bij de Nederlandse uitgave

C.S. Lewis meldde het ons al: kuisheid is de minst populaire van alle deugden. Moderne media vertellen ons dat het bijna abnormaal is om niet aan seksuele verlangens toe te geven. Seks wordt bijna als een mensenrecht aangemerkt. En toch, dat is nu juist niet wat de Kerk ons voorhoudt. Het is één van de twee: huwelijkstrouw, of totale onthouding. Overigens is de seksuele moraal niet de kern van het christelijk geloof; de zonden van de geest – haat, jaloezie, egoïsme, etc. – zijn erger dan de zonden van het vlees, hoewel beide bijzonder ernstig zijn.

De veelvuldig door Dawn Eden Goldstein aangehaalde G.K. Chesterton is van mening dat kuisheid niet betekent afzien van wat seksueel verkeerd is, maar iets positiefs, iets vurigs: 'Het is de vlam van Gods liefde die voorkomt dat je ten onder gaat aan het tegenovergestelde: aan lust. Daar blijft alleen zwarte as van over.'

Dawn pleit ervoor dat we naar ons geweten luisteren, want 'dat zal je zo nu en dan iets vertellen wat je al lang wist, maar niet aan jezelf wilde toegeven'. Ook hier toont Dawn zich een trouw volgeling van Chesterton die ondervond dat je op je zoektocht naar waarheid dingen ontdekt die je al lang wist.

De aanleiding tot *De kick van kuisheid* is een popliedje van The Shirelles: 'Will You Love Me Tomorrow'. Het hoofdpersonage van het liedje zoekt geen bevestiging, maar vrijspraak. Een zondige nacht wordt dan een

prachtige nacht. Dawn is openhartig over haar eigen onkuis verleden. Dat maakt haar niet alleen tot een 'ervaringsdeskundige' die ondervonden heeft dat een losbandige levensstijl weinig met de beloofde vrijheid te maken heeft, maar eerder lijkt op een verslaving waar je maar niet vanaf komt. Door haar bekering kan ze ook de andere kant belichten en de gevolgen van haar besluit kuis te gaan leven uitvoerig beschrijven als een ware bevrijding, die het voor haar was. Ze confronteert de lezer met de consequenties van seks zonder liefde, van promiscuïteit. De hippiegeneratie zocht in de 'Summer of Love' een nieuw soort vrijheid, maar haar seculiere manier van denken leidde vooral tot soa's, pornoverslaving, abortus, echtscheiding en misbruik. De trein naar de vrijheid ontspoorde spoedig. Dawn laat ons zien dat alleen als je echt vrij bent, dat je dan een gelofte van kuisheid kunt afleggen. Dit is iets dat de moderne mens niet begrijpt. De moderne mens voor wie kuisheid onbegrijpelijk is; de moderne mens die van mening is dat degene die geen condoom gebruikt, zich schuldig maakt aan zondig gedrag.

Dat is het probleem van onze tijd: goed en kwaad worden geherdefinieerd. Vooral dit laatste is hetgeen waartegen Chesterton een beargumenteerd pleidooi houdt. Dawn stemt hier van harte mee in op een wijze die overtuigt, zonder anderen te veroordelen.

+Rob Mutsaerts
Aux. bisschop Bisdom 's-Hertogenbosch

Voorwoord bij de katholieke editie

Kuisheid heeft, net als ik, lang geleden onder een slechte reputatie – maar in het geval van de kuisheid is dat onterecht.

Deze openingswoorden van de inleiding tot de eerste editie van *De kick van kuisheid* reikten verder dan ik ooit had kunnen bevroeden toen ik ze opschreef in mijn flat in Hoboken (een stad in de staat New Jersey, nabij New York). Te oordelen naar de honderden reacties die ik van lezers heb ontvangen, hebben ze elk continent van de wereld bereikt, uitgezonderd Antarctica. (Ik blijf hoop houden dat ooit een of ander opgewekt kuis persoon daar beneden een pinguïnveer in de inkt zal dopen om me een krabbeltje te sturen.)

Gedenkwaardige reacties op *De kick* omvatten een uitnodiging voor een bruiloft van een Ierse lezeres (het terugvinden van haar katholieke geloof schreef ze toe aan het boek) en een heleboel enthousiaste brieven van seminaristen die me dankten voor de bemoediging in hun roeping. De respons van de seminaristen was wat me het meest verraste. Aangezien ik ten tijde van het schrijven hoopte op een huwelijk, was dat nou niet precies de soort mannelijke reactie waar ik naar uitkeek – maar het gaf niettemin veel voldoening.

Toen ik *De kick* eind 2005 schreef, was mijn leven heel anders dan het nu is. Toen was ik midden dertig

en werkte voltijds op de redactie van de New Yorkse krant *Daily News*. Mijn geestelijke reis naar Rome was nog niet voltooid – ik was een joodse bekeerlinge tot het protestantse christendom en bereidde me via de RCIA* voor om de definitieve stap naar de katholieke Kerk te zetten – en ik weet nu dat de reis naar mijn roeping ook nog niet voltooid was.

Tegenwoordig schrijf en spreek ik over het genezen van seksueel kindermisbruik – wat de boodschap is van mijn tweede boek, *My Peace I Give You* (Ave Maria Press, 2012). In mijn persoonlijk leven werk ik aan het voltooiën van een canonic doctoraat in de theologie (dat een STD genoemd wordt, wat in het Engels, als wrede grap met kuise mensen, ook de afkorting is van *sexually transmitted disease*†). Daarnaast heb ik iets gedaan dat ik niet kon hebben bedacht in 2005: ik heb mijn celibaat toegewijd aan het Heilig Hart van Jezus door het Onbevleete Hart van Maria.

Het verzoek van Kristi McDonald, redacteur van Ave Maria Press, om een nieuwe editie van *De kick* te maken, was als het antwoord op een onuitgesproken gebed. Al geruime tijd had ik de wens het werk te herzien, om verscheidene redenen.

Ten eerste, praktisch vanaf het moment dat het boek in druk verscheen, betreurde ik dat ik 't had volgestopt met verwijzingen naar het televisieprogramma *Sex and the City* en andere hypes die snel gedateerd raakten. Ten tweede, de respons die ik niet alleen van seminaristen kreeg maar ook van andere mannelijke lezers, maakte dat ik zou willen dat ik me in het boek gericht had tot vrouwen én mannen, en niet alleen tot vrouwen. (Door

* [nvdv] De RCIA (*Rite of Christian Initiation of Adults*) is het catechumenaat voor volwassenen: de doopvoorbereiding door ritens, onderricht, vorming, gebed enzovoort.

† [nvdv] Seksueel overdraagbare aandoening.

me vooral te richten op vrouwen werd ik bovendien vatbaar voor de beschuldiging dat ik een dubbele standaard voor kuisheid propageerde, wat zeker niet mijn bedoeling was.) Ten derde, als een katholiek (sinds 2006) wilde ik de lezers tonen hoe de rijkdom van het sacramentele leven van de Kerk kracht en inspiratie geeft aan hen die trachten te leven volgens Gods plan. Ten slotte wilde ik openhartiger spreken tot de lezers die op seksueel vlak wonden hebben opgelopen, gebruikmakend van de spiritualiteit van genezing die ik uiteenzette in *My Peace I Give You*.

Ik blij iedereen dankbaar aan wie ik erkentelijkheid betuigde in de eerste editie, vooral mijn familie en mijn agent, Janet Rosen van Sheree Bykofsky Agency, en ook mijn voormalige *New York Post* collega's Col Allan en Susan Edelman, zonder wie dit boek niet zou bestaan (zie hoofdstuk 7 van *My Peace I Give You* en Gen 50,20). Voor deze editie wil ik tevens bedanken Kristi McDonald en iedereen bij Ave Maria Press, Wes Yoder en iedereen bij Ambassador Agency en Lyle Brooks.

1

Niet weer hetzelfde liedje

Laat op een avond in de herfst van 2004 liep ik van het metrostation naar huis, na een dienst bij de krant waar ik werkte. Ik passeerde een restaurant dat net werd gesloten, wierp een blik door het raam – een hamburgertent in de stijl van de jaren 1950, de begintijd van de rock-'n-roll – en zag de verveelde medewerkers in hun gesteven witte uniformen en bijbehorende petjes de verchromde tafeltjes afnemen. Een laatste liedje kwam krakend uit de buitenluidsprekers en klonk over de verlaten straten: 'Will You Love Me Tomorrow' van de Shirelles.

Zeggen dat ik het lied goed kende zou een understatement zijn, ook al was het jaren voor mijn geboorte een hit geweest. Ik kende het zoals een sportliefhebber alles weet van zijn favoriete team. Ik wist wie het geschreven had (het stel Gerry Goffin en Carole King), welke platenmaatschappij het uitgebracht had (Scepter), wanneer (1960), hoe hoog het scoorde in de hitparade (nummer 1) en hoe de Shirelles aan hun naam kwamen (van de zangeres, Shirley Owens). Ik wist dat de Beatles het lied bewonderden en hadden uitgevoerd – John Lennon had het gezongen! – voor ze een wereldwijde sensatie werden. Dit wist ik allemaal omdat ik in mijn vorige loopbaan als rockhistorica voor muziektijdschriften geschreven had over de verhalen achter oude popliedjes.

Shirley Owens' klagende stem herinnerde me aan de tijd dat ik vervulling zocht in de stimulerende roes van rockconcerten, in pogingen liefde te ontvangen door mijn lichaam te geven, in de cynische moeite genot te

verkrijgen van mannen die, zo wist ik in mijn hart, me niet lief konden hebben – werkelijk, ik zocht vervulling in bijna alles behalve in de liefde van Jezus Christus.

De woorden van 'Will You Love Me Tomorrow' brachten ook bitterzoete herinneringen boven – meer bitter dan zoet. Zoals veel liederen uit die onschuldiger tijd, drukt het lied gevoelens uit waarvoor de meeste mensen zich zouden generen om ze onder woorden te brengen. Er zit iets pijnlijks in de manier waarop de vrouw haar ziel blootlegt. Ze zoekt niet zozeer bevestiging, als wel vrijspraak. Het enige dat haar geliefde hoeft te doen is zeggen dat hij van haar houdt. Dan verandert een zondige nacht in een prachtige nacht.

We horen tegenwoordig veel over 'mensenrechten', maar heb je wel eens stilgestaan bij wat een recht precies is? Is een recht simpelweg iets dat de overheid ons toekent? Of is het iets dat inherent is aan het mens-zijn?

Als jonge, ongetrouwde vrouw dacht ik, vóór ik de 'kick van kuisheid' ontdekt had, dat een actief seksleven een basaal mensenrecht was. Ik had het recht om te stemmen, het recht om ongehinderd mijn mening te uiten, het recht vrij mijn godsdienst te belijden (of in mijn geval: het recht om vrij van godsdienst te zijn), en het recht seksueel genot te zoeken op welke wijze dan ook.

We kunnen gerust stellen dat niet alleen ik er zo over dacht. Vrijwel alle populaire films, televisieprogramma's, digitale media, boeken, tijdschriften en liederen hebben dezelfde boodschap voor ongehuwden: pak het seksuele genot waar je recht op hebt. Terwijl de liefde wordt geroemd, krijgen we te horen dat bevredigend seksueel contact geen liefde nodig heeft. Als het liedje van de Shirelles vandaag geschreven zou worden, zou